

Beste mensen, gemeente van Jezus Christus,

Als we om ons heen kijken, ja, wat zien we dan....?

Als we thuis zijn of in de tuin of op straat, wat nemen we dan eigenlijk waar...?

Staan we wel eens even gewoon stil om onze omgeving tot ons door te laten dringen?

Of gaan we gewoon onze dagelijkse gang en doen we de dingen die we doen?....

Zo vergaat het mij meestal wel.

De functie van kijken is dat je heel bewust je ogen richt op een voorwerp of op iets wat zich voor je ogen afspeelt. Goed kijken heeft te maken met je ergens op focussen.

Zo lezen we in het Bijbel verhaal dat Jezus kijkt,. Hij ging naar de overkant van het meer. Hij gaat een heuvel op. Gaat daar zitten met zijn leerlingen.

En vervolgens kijkt hij.

En wat ziet hij dan: een enorme stoet mensen die van alle kanten op hem afkwam.

Allemaal mensen die zo onder de indruk van Jezus waren, dat ze niet meer in de gaten hadden waar ze zich bevonden. En die er nooit aan gedacht hadden eten mee te nemen voor onderweg.

En dan merkt Jezus, hij ziet het gewoon dat velen honger gekregen hebben.

Nu houden deze mensen het best nog wel een tijdje vol zonder voedsel. En het is ook helemaal niet erg om eens wat minder te hebben. En om wat minder te eten als we elke dag volop en gevarieerd voedsel hebben.

Dat is anders is voor hen die elke dag moeten leven van een minimaal rantsoen. Of die helemaal niks te verteren hebben

Voor wie een dagelijks stuk brood al een ongekende luxe is. En voor wie vis al helermaal een kostbare traktatie is.

Jezus ziet, zittende op de berg, talloze mensen. Hij ziet hun ogen. Misschien wel hun vertwijfelende blikken.

Voor Jezus staat één ding vast: deze mensen moeten eten hebben. Hoe dan ook. Maar waar haal je brood vandaan voor al die duizenden? Hoe organiseer je dat? En hoe moet dat betaald worden?

Daarom de vraag aan Filippus, één van Jezus' leerlingen. Hoeveel geld is er beschikbaar? Want aan al dat eten hangt een prijskaartje.

Filippus staat niet te springen, zoveel is wel duidelijk.

Kan het wel wat Jezus wil? Zoveel mensen te eten geven? Zit er voldoende geld in de kas? Nee, Filippus windt er geen doekjes om: zoveel geld hebben we niet.

Maar Jezus daarentegen gaat uit van wat wel kan. En wat beschikbaar is, ook al is het nog zo weinig. Jezus neemt het voortouw, vraagt om een zegen en geeft het voedsel aan zijn leerlingen om het uit te delen aan de menigte

Met het weinige, dat er is, handelt Jezus. Je zou kunnen zeggen: hij laat zich leiden en verrassen door het werk van Gods geest.

Want ook met weinig kan er veel gedeeld worden. Een klein beetje tijd, een klein beetje geld, een klein beetje aandacht doet al wonderen. Jezus gelooft in kleine stappen, die de wereld kunnen veranderen.

Het zal geen toeval zijn, dat Jezus dan ook een klein jongentje bij de hand neemt.

Een klein onbevangen jochie daar aan de kant van het meer, dat nog geen weet heeft van tekorten en zorgen in de wereld. Dat kleine jongetje met vijf gerstebroden in zijn ene. En met twee vissen in zijn andere hand.

Niet voor niets zijn het broden van gerst. Want gerstebrood was het voedsel voor het gewone volk. Het brood voor de kleinen.

De groten machtigen en de rijken, die aten in de regel het veel duurder tarwebrood.

En dan de vissen, het zijn er ook maar een paar.

Honderden vissen bewegen zich in het water van het meer.

Met tientallen zwemmen ze de fuiken in. Maar hier zijn het er maar twee. Een minderheid. Een kleinigheid.

Dat kleine jongetje stelt al op jonge leeftijd iets van zichzelf belangeloos beschikbaar voor vele duizenden.

Daarmee markeert hij het delen. En is hij voor mij een markante persoonlijkheid.

Als het kind de vijf broden en de twee vissen voor zichzelf had gehouden, verhongert de massa.

Als mensen niet meer delen, verkommt de wereld.

Als we niet meer openstaan voor het verdriet, het verlies, de pijn en de zorgen van de ander, verkleumt en verkilt de samenleving. Vijf gerstebroden en twee vissen, hoe kunnen die de 5000 magen vullen? Dat kan toch niet? Nee, dat kan ook niet.

Toch gelooft Jezus in het wonder. In het wonder van het kleine. In het wonder van het delen. In het wonder van het samenzijn.

En zie dat kleine beetje leidt tot overvloed. Er blijft zelfs over van het delen van brood en vis.

Dat is het markante aan heel deze geschiedenis.

In de kleinheid liggen grote krachten verborgen. In minderheden talloze mogelijkheden. In kleine kringen en in kleine kerken wordt nog altijd veel gedaan.

Dat is elke keer weer verrassend. Daar zie ik Gods geest volop aan het werk. Laten we ons niet ontmoedigen door wat klein en gering is.

Laten we ons christenen en kerken geen minderwaardigheidscomplexen aanpraten door een meerderheid in de samenleving . .

Laat je steeds weer opnieuw verrassen door het werk van Gods geest. Dat gebeurt hier. Wie van de die 5000 had er op gerekend zomaar een maaltijd voorgezet te krijgen?

Gelukkig zijn er altijd weer van die onverwachte en verrassende momenten.

Maar blijf er wel voor open staan. Blijf wel kijken en geef je ogen goed de kost.

Jezus zelf gelooft in de kleinheid. In kleine mensen. In kleine kinderen. Toen al die mensen ze gegeten hadden en het teken gezien dat Jezus had verricht, wilden hem tot koning maken. Tot een grote koning met veel macht. Dat staat zo mooi. Dat maakt indruk.

Maar macht betekent: je handen vuil maken. Op je hoede zijn. Berekenend zijn. Afwegingen maken. Maar Jezus wil zijn handen vrij houden om het brood te breken, vissen te delen en wijn te schenken.

Delen verwijst naar het geheim van God zelf. Daar waar gedeeld wordt, daar waar liefde en barmhartigheid zijn, daar is God aanwezig.

Uiteindelijk is Jezus zelf het brood van God gegeven. Het brood dat gebroken wordt. Genoeg om van te delen. Zo laat Jezus ons zien, dat God vruchtbaar en delend in ons midden is. Laten we daar met open ogen naar kijken. Om elke keer weer opnieuw verrast te worden

Amen.

